

Похиюпив ся сердитий...

Бірюк позіхнув; схилив голову на стіл. Я ждав що буде далі...

Селянини раптово впростував ся. Йому очі горіли й внд почервонів.

— Ну, так наж, їдж, на подавись, на, почав він, прижмуривши очі й опустивши куточки губ; на, душогубе клятий, пий християнську кров, пий...

Побережник обернув ся.

— Тобі, кажу, тобі, людожере, крввопивцю, тобі!

— Ти паний, чн що, що заходив ся лаятись? — здивовано загомонів побережник. — З глузду зіхав, чи що?

— Паний! Чн не на твої гроші, душогубе клятий, звірюко, звірюко, звірюко...

— Гай, гай... та я тебе!..

— То мені що? Все одно гниутн; куди я діну ся без коияки? Забнй, все одно; чн з голоду, чн так — все одно. Пропаде все: жінка, діти, — гинь все. А тебе доберемо ся, підожди!

— Бірюк підвів ся.

— Бий, бий, — галасував селянини несамо-вним голосом: — бнй, бий, на, візьми, бнй... Дівчинка хутко зияла ся з долу і втопила в нього свої оченята. Бий! бнй!

— Мовчати! — загремів побережник і двічі ступиув.

— Годі, годі, Хомо, — закрнчав я: покинь його... Бог з ним.

— Я не буду мовчати — репетував иещас-